

ΑΡΙΣΤΟ

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Εν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ
ἐτησίᾳ δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 6.
Διὰ τὰ δημόσια καταστήματα » 20.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις,
ἐτησίᾳ δραχ. 14, ἑξαμηνία δραχ. 8.
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ,
ἐτησίᾳ φράγ. 16 ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λε. 50.
Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μό-
νον τοῦ Παν. Π. Πηγγαδιώτου. Αἱ ἐπι-
τολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ
συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος
καὶ προπληρώνεται εἰς Ἀθήνας.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΑ.

Ἡ ἀνωτάτη ἀρχὴ παντός σωματείου, πά-
σης κοιωνίας, καὶ παντός ἔθνους εἶνε ὁ
νοῦς, ἡ κεφαλὴ, καὶ δὸς εἶπειν τὸ κάτοπτρον
τοῦ ἐθνικοῦ χαρακτήρος τῶν μελῶν. Οἷος
λοιπὸν ὁ ἀρχὼν, τοιαύτη ἐστὶ καὶ ἡ κατά-
στασις τῆς διοικήσεως καὶ βελτιώσεως.
ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦτον θεωροῦντες τὸ Πα-
νεπιστήμιον, ἔχον προϊστάμενον Πρύτανιν
Κόκκινον, βεβαίως ἐξομεν τὸ συμπέρασμα
ὅτι τὸ Πανελλήνιον τοῦτο ἴδρυμα ἐστὶ
κατὰ τὸν προϊστάμενον αὐτοῦ, καχεκτικὸν
καὶ κακῶς ἔχον κατὰ πολλὰ. Ἄνθρωπος
ὅστις καθ' ἑκάστην μετὰ μεσημβριαν καθί-
σταται ἐρυθρὸς, ἐσχοτισμένος, καὶ παρά-
λογος, ὡς εἰσὶν οἱ οἰνοβρῆτες ἄνθρωπος,
ὅστις στερεῖται πολλάκις τῆς συνειδήσεως
τῶν πράξεων αὐτοῦ, καὶ καθίσταται γε-
λοῖος, διότι ὁ οἶνος εἶνε τὸ κάτοπτρον τῆς
ψυχῆς, πῶς δύναται ὁ τοιοῦτος καὶ νὰ δι-
δάξῃ ὡς καθηγητῆς, καὶ νὰ διοικήσῃ καὶ
ἀντιπροσωπεύσῃ ἐπαξίως τὸ σπουδαιότερον
τοῦτο ἐνδιαίτημα τῶν Μουσῶν; Ποῖον προ-
σὸν ἔχει ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος πλεον, ἀφ' οὗ

μάλιστα στερεῖται καὶ προσηκούσης μαθη-
σεως; διότι ἂν ἐπίστατο τὸ ὅ, τι ἐπαγγέλλε-
ται νὰ διδάξῃ ὠφείλει νὰ διδάσκη τοῦτο.
Καὶ ὅμως ὁ Κόκκινος καὶ μόνον καθηγη-
τῆς ὢν, καὶ ἐτι πλεον ἢν ὢν καὶ Πρύτα-
νις, οὐδέποτε ἐδίδαξε, καὶ ὅμως ἀνεδέχθη
τῆς νομικῆς χωρὶς νὰ παραδῶσιν οὐδὲν, ἀλ-
λὰ γράφει καθ' ἑκάστην εἰδοποιήσεις, λέ-
γων ὅτι σημερον δὲν παραδίδει ὁ κ. Πρύ-
τανις ἐνεκεν ἀσθενείας, αὐριον λογῶ ἰδιαι-
τέρων ἐργασιῶν τῆς Πρυτανείας, καὶ οὕτω
καθεξῆς, ἀναγκάζων οὕτω τοὺς ἀτυχεῖς σπου-
δατὰς νὰ γράφωσι κατῶθι τῆς ἐπισήμου
εἰδοποιήσεως τοῦ ἀξιότιμου Πρυτάνεως ἐρω-
τῶντες: «Πότε θὰ παραδώσῃ;». Ἴσως εἰς
τὴν παράδοσιν δύο σημαντικῶν μαθημάτων
αἰτιολογήσῃ τις τὸ τοιοῦτον, λέγων ὅτι
τὸ μὲν πρῶτ' οὐ δύναται νὰ διδάξῃ διὰ τὸ
ἔχειν δικαστικὰς ὑποθέσεις, τὸ δὲ μετὰ με-
σημβριαν εἶνε μεθῆμων διὰ τὸ πάθος του.
Ἄν τοῦτο ἦνε ἀληθές, καὶ δὲν εἶνε τὸ δια-
βεβαιούμενον ὅτι στερεῖται προσηκούσης
μαθήσεως καὶ τσοαύτης, ὡστε ἐν τινι συζη-
τήσῃ ἠγγίσει τὸν ὀρισμὸν τί ἐστὶ ἔμμεσος
καὶ ἄμεσος φόρος, ἢ κατὰπερ βεβαιούσιν ὅτι

οὔτε ἐσπούδασε προσηκόντως, ἀλλ' ἀτελῶς
διὰ τὸ καθ' ἑκάστην πίνειν καὶ στερεῖται καὶ
αὐτοῦ τοῦ διπλώματος ἐπισήμου τινὸς Ἀ-
καδημίας; ἀλλ' ἐγένετο ἐν Ἑλλάδι ἐλθὼν
διὰ τῆς πλάνης καὶ ἀγυρταίας μέγας καὶ
πολὺς, ὡστε κατέστη καὶ καθηγητῆς καὶ
ἤρῃ νὰ ταν καὶ Πρύτανις πρὸς αἴτητος τοῦ
ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου.

Τὸ δὲ ἀξιολογώτερον ἐστὶν ὅτι συμπίπτει
ὁ Πρύτανις Κόκκινος ὁ ἐρυθρὸς νὰ ἔχῃ συν-
άρχοντα καὶ ἄλλον ὅμοιον αὐτοῦ, τὸν κοσ-
μητόρα τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς, τὸν Βαλά-
νον ἱατρὸν, τὸν ὡσαύτως ἐρυθρὸν, καὶ τὸ
πρόσωπον λεοντινὸν, ὅστις διδάσκει ἂ μῆτε
γνωρίζει οὔτε ποτὲ ἠκροάσθη, οὔτε νὰ μετα-
φράσῃ ἐπίσταται; διόπερ ἵνα οἱ παρόμοιοι
καλύψωσι τὴν ἀμαθειάν των διδάσκουσι 6
ἕως 10 μαθήματα καθ' ὅλον τὸ ἔτος, καὶ
λαμβάνουσιν ὀλόκληρον τὸν μισθὸν τοῦ
καθηγητοῦ, καὶ τοῦτο οὐ μόνον οὐδεὶς ἐξε-
τάζει τῶν ὑπουργῶν, ἀλλὰ καὶ βραβεύει
διότι πρὸ τῶν μηνῶν ὁ Βαλάνος καὶ ἐπρο-
βιδάσθη ἐξ ἐκτάκτου εἰς τακτικὸν καθηγη-
τῆν. Οὕτω βραβεύεται ὁ ζῆλος καὶ ἡ πο-
λυμάθεια τοῦ ἀνδρὸς, ὅστις μόλις ἀποφοι-

ΚΗΠΟΣ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΜΙΜΗ.

Ἐδιάβασά κ' ἐγὼ, Μιμῆ, τὴν Ἔρωτος Θυσίαν,
Κ' ἐθαύμασα τὴ θεῖάν σου, μεγάλη φαντασίαν.
Ἄλλὰ γὰρ πῆς μου δά, Μιμῆ, γὰρ πῆς μου εἰς τὸ θεὸ σου,
Ὅλα αὐτὰ ποῦ διάβασα τὰ εἶχες εἰς τὸ μυαλό σου;
Ἐγὼ, Μιμῆ, τί νὰ σοῦ πῶ., νέο Σαιξπηρο εἶδα,
Ἵάν ἠδιάβασα τὸ δράμα σου εἰς τὴν Ἐφημερίδα.

Ἄλλὰ τί λέγῳς, σοῦ, Μιμῆ, τοὺς βάζεις ὅλους κάτω,
Κανένα δράμα πουθενά δὲν ἔχει μία Τάττω
Ἵάν τὴν ἰδική σου ἄμορφη κ' εὐγενικεῖα κοπέλα.
Τί λόγια καὶ τί ἔρωτας!.. ψυχὴ μου!.. εἶνε τρέλλα!
Ἄμμ' ὁ ἀστείος Θεόδωρος, ὁ Στεφανῆς, κ' ἐκείνη
Ἡ ἄμορφη γυναικὰ του, ἡ ἄρρωστη Εἰρήνη;

Ἄμμ' ὁ Ἰλαρίωνας ἐκεῖνος ὁ γιατρός τῆς,
Ἡ μάνα τῆς, κ' ὁ Μάρκος τῆς ὁ ἀγαπητικὸς τῆς,
Ὅλα αὐτὰ τὰ διάβασα με προσοχὴ καὶ ζεσθ,
Κ' ὁ νοῦς μου δὲν εἰμπόρεσε, Μιμῆ, νὰ χωρέσῃ
Τῆς ὑψηλαῖς ἰδέαις σου, τὴν τὸσση σου σοφίαν,
Καὶ ἄνοιξα τὸ στόμα μου ὡς ἄπορία.

Μὰ ὅταν ἐπροχώρησα ἐκεῖ, ποῦ ἡ Εἰρήνη ἦν
Βλέπει τὸν Μάρκο ἐξαφνὰ, κ' ἀγάπης λόγια χύνει,
Κ' ἐκεῖνος γίνεται χλωμὸς καὶ κάθεται κοντὰ τῆς,
Κι' αὐτὴ τοῦ φέρνει εἰς τὸν νοῦ τὸν πρῶτον ἔρωτά τῆς,
Τότε εὐθύς, Μιμῆ, μου, εἰς τὸ λέγω μ' ἐντροπή μου,
Πῶς μ' ἐπίασε διάρροια ἀπ' τὴν συγκίνησίν μου!

Μὰ ὅποιος καὶ ἂν ἦτανε, αὐτὸ θέλει νὰ πάθῃ,
Ἄν εἶχε ἔρωτα ποτὲ εἰς τῆς καρδιάς τὰ βάθη!
Ἐκεῖνὰ τὰ λόγια τὰ γλυκὰ καὶ τὰ σφιγξίματά των,
Οἱ τῶσοι ἀναστεναγμοί, καὶ τὰ φιλήματά των
Μ' ἐλίγωσαν καὶ μ' ἔκαμαν ἀγάπη νὰ γυρεύω...
Καλὲ ἐσὺ τὰ ἔγραψες αὐτὰ;.. δὲν τὸ πιστεύω.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΛΑΛΕ-ΜΗΤΡΟΥ.

Με πολέμα ένας άητος, και μία νυχτερίδα **ΑΛΛΑ**
 Ένα άρριχάτσικο, κ' ένα μικρό αλάσι.
 Με πολέμαν και θέλουνε σ' τή σουβλα να με βάλουν,
 Και να με ψήσουν ζωντανό και γα με σάν οι σκύλοι.
 Ξάν τί κακό τους έκαμα, όπου με κατατρέχουν,
 Εις την Ζαρνάτα τον άητό τον εκλείψα δυώ μήνες,
 Κ' ήθέλησα σ' τή φυλακή τον δόλιο να τον βάλω,
 Με σίδερα τὸ στόμα του, τὰ πόδια του να δέσω,
 Να μη φωνάζη και πηδᾷ και με κατατρομάζει
 Τους συγγενείς του τους σπενούς 'κυνήγησα με λύσσα.
 Τί άλλο πλιά του έκαμα, όπου με κατατρέχει;
 Της νυχτερίδας της δειλης, 'κεινης της πομπεμένης,
 Που την ήμέρα κρύβεται μη την μαυρίσ' ὁ ήλιος,
 Κι' άμα βραδυάσ' άπ' τή φωληρά βγαίνη να σιργιανίστη,
 Ξάν τί κακό της έκαμα για να με κατατρέχη;
 Τους φίλους της 'κυνήγησα 'σά λύκος πεινασμένος,
 Κ' έφαγα τους παχύτερους σε δυώ χαψαίς μονάχα,
 Κ' εκείνηνε την βρωμερή εκεί σ' την άγια Λαύρα
 Προσπάησα παντοτεινά για να την φυλακώσω.
 Τ' άλλο κακό της έκαμα, όπου με κατατρέχει;
 'Κεινού του άγριοκάτσικου, πούφαγε σάν άγρίμι
 Τὸ αίμα της φτωχολογιάς... 'κεινού του κοπελιού μου,
 Τί συμφορά του έκαμα για να με κατατρέχη;
 Μία σοσά του έτοιφα τή μούρη, κι' άλλη μία

Του τσάκισα μες σ' τή Βουλή ουλα του τα παγίδια.

Έ, κι' άλλη μία, μα τότε δα ήθελα να το χαψω.
 Άλλο κακό δεν ποβκαμα... γιατί με κατατρέχει;
 Οι τρεις τους διχο γχουνε για να με κατατρέχουν...
 Μα 'κεινο τὸ παμπόνηρο, 'κειτό τὸ μικρό αλάφι
 Τί έχει με έμένανε, όπου καλά και σώνει
 Να με δικάσουν θέλ' αυτό σ' τή σουβλα σ' την κρεμάλα;
 Τὸ πιρονοκόκι τούφαγα; τ' αλάτι, τὸ πιπέρι;
 Τί διάβολο του έκαμα, όπου με κατατρέχει;
 Έλατε τώρα οι πιστοί σε τούτη τή σημαία
 Και βάλετε τὸ χερί σας πιστά να ὀρκισθήτε.
 Να μάθουνε και να ιδούν, ὅτι τον Λαλε-Μήτρο
 Δεν τον φοβίζουνε φωναίς, κατακλυσμοί κ' άντάραις,
 Και ὅτι και τους τέσσερους εὐθὺς θε να τους κάψη.

Ο ΟΡΚΟΣ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ ΟΠΑΔΩΝ ΤΟΥ.

Ντε τι ζώτιμαδ περπάρα	Ένώπιόν σου μέγιστε άρχων
Μπρεζ-ιγκέρε κυρ Τζουμπέ,	Πλατυζώνारे Τζουμπέ
Γχιθε νέβε, ντάρα ε ντάρα	Ήμείς πάντες πέρα πέρα
Ντό τε γιζίμε κέτε μπέ.	Σου δίδομεν τὸν έξής ὄρκον.
Περχιουλάφ τζε βέσσ ντε κριε	Ματόκιουλάφ, όπου φέρεις εις τήνεφα
Τζε ρρί στούαρα ε σμπίε	Τὸ ὄποισονίζαται ὀρθόν χωρίς να πίπτη
Κούρρε ντό μὸς έχαρρόιμε	Ποτέ δεν θα λησμονήσωμεν
Ψ'ε να σσιαίτενε στηλίτ	Ότι μᾶς ὕβρισαν στηλίτας
Σά τε γιζίμε ε τε ρρόιμε	Έν ὄσω ὕπαρχομεν και ζῶμεν,
Ε' σά τε βίνιε γίτι βίτι.	Και εν ὄσω ἔλθη ὁ χρόνος της εξουσίας σου.